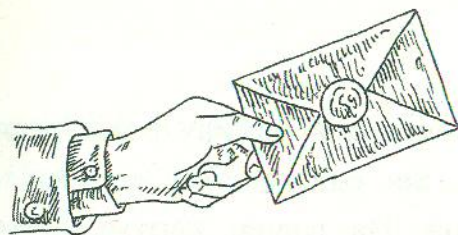

*Найважливіша риса поштарів —
здатність швидко повертатися до-
дому, хай би куди їх занесло.*

Макгі

Дорога змін

— Термінова телеграма! — кричав маленький Макгі, біжучи поміж рядів бібліотечних книг. — Термінова телеграма! — вигукував він, коли бачив попереду перешкоду. — Розійдіться!

Зачувши голос поштаря, всі відступали врізнобіч, аби той добіг до поштарського ліфта й доставив повідомлення в кабінет Директора бібліотеки. О, так, це була найбільша бібліотека у світі: цілих сорок сім поверхів книг, чітко класифікованих за абеткою, кольорами обкладинки та змістом.

— Термінова телеграма!

Макгі скорочував шлях, маневруючи поміж стелажів.

На вигляд хлопчику років десять, не більше. Він одягнений у червону форму поштаря. На голові картуз, а з плеча звисає червона сумка. У руках дбайливо заклеєний і проштемпельований конверт.

Стрімголов пробігши біля рецепції бібліотеки, Макгі натиснув на чор-

ну кнопку. Ліфтова шахта затріскотіла. Ліфт почав опускати-ся вниз. Тридцять шостий, тридцять п'ятий, тридцять четвертий... Ліфт рухався повільно, сигналізуючи про своє місцеперебування жовтими лампочками, що спалахували біля відповідних цифр: двадцять четвертий, двадцять

третій... Макгі на мить глянув на конверт. Один зі штемпелів на ньому повідомляв:

Цілкою таємно!

Хлопчик відвів погляд від конверта і знову глянув на лампочку, що засвітилася на цифрі вісімнадцять. Поштар не знаходив собі місця. Термінова телеграма, а ліфт так повільно опускається! «Греба, — міркує він, — щось змінювати в цій службі доставки. Може, перейти на електронну пошту? Це набагато швидше, до того ж не потрібно було б...» Але, раптом спало на думку, коли запрацює електронна пошта, то всіх поштарів звільнять. І що тоді робити?

Лампочка засвітилася на цифрі тринадцять. «Уже недовго чекати», — подумав Макгі. Відчув задуху, на чолі виступили крапельки поту, а спиною

пробігли сироти — в конверті заворушилася телеграма, ніби перевернулася на інший бік.

— Довго ще? — запитав конверт. Макгі перелякано глипнув на нього.

— Ліфт ось-ось відкриється. Він на... четвертому поверсі.

— Хм! — Конверт був невдоволений такою неквапливістю. — Термінова телеграма, а так довго...

— Я нічого не можу вдіяти.

— Нічого! — обурився конверт.

— Так!

— Ха, може, тоді краще повернути пташину доставку?

— Вони своїми дзьобами псують конверти.

— А! Так-так.

Ліфт відчинився, і Макгі зайшов усередину.

— Який поверх? — прошепотів ліфт.

— Сорок сьомий.

— Кабінет Директора?

— Саме так! — відповів Макгі, глянувши на конверт. — У мене термінова телеграма для нього, — вимовив хлопчик після паузи.

— Дуже термінова! — докинув конверт.

— Двері зачиняються, будьте обережні, — здригнувшись, вимовив ліфт, зі страшенним скрипом зачинив двері й став підніматися вгору. — Старий я! — додав. — Я би залюбки швидше, але вже не можу...

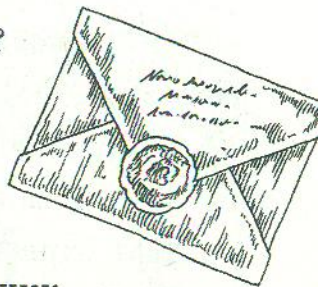
— Розумію! — промовив Макгі.

Конверт лише невдоволено зітхнув.

— А що там у телеграмі? Ти читав?

Хлопчик насупився:

— Перший пункт Кодексу поштарів говорить, що конверт може розкривати лише той, кому він адресований.

— І ніколи не хотілося дізнатися, що там?

— Ні! — відповів поштар. — А чому ти про це запитуєш?

Ліфт здригнувся:

— Цікаво просто!

— Ти краще піднімай нас угору, — буркнув конверт. — Телеграма термінова. Не можна гаяти жодної секунди, не те що хвилини.

— Я стараюся! — зітхнув ліфт.

— Краще старайся!

* * *

Директор бібліотеки стояв біля вікна й зачаровано дивився, як по той бік скла плаває зелена черепаха. Погода була дивовижна: десь співали птахи, повільно повзли хмари, схожі на бахканці попкорну, а сонце ласкаво усміхалося. Тут, на сорок сьомому

